

Ricard Zapata-Barrero

Diversitat i tradició

Probablement el vincle diversitat/cohesió social està resolt dins el nostre debat públic. Un dels objectius bàsics de les polítiques d'acomodació de la diversitat és assegurar la cohesió. Aquesta convicció parteix de la premissa que les diferents expressions de diversitat (cultural, lingüística, religiosa), deixades en la seva pròpia dinàmica social, tendeixen a fragmentar la societat. Cohesió significa aquí unió, establir vincles, fomentar espais compartits, una "cultura pública comuna", com identifica el Pacte Nacional per a la Immigració.

Si aquest és l'objectiu col·lectiu, poc s'ha debatut sobre quina base fonamenta els continguts. Els valors comuns mínims per com-

partir, els límits del que podem i no podem tolerar, i els límits dels que limiten la diversitat. Hi ha un vincle que m'agradaria proposar debatre: diversitat i tradició. Perquè crec que el Govern hauria de resoldre ja algunes qüestions, per evitar fomentar ambigüitats discursives que sempre són, com ja ho saben, un cultiu del populisme. Aquí hi ha molts temes, però també molts perills.

Aquí entra la relació entre diversitat i tradició, poc debatuda. Tradició, en termes weberians, és el que "sempre ha existit" (Weber). No parlo només de valors democràtics, sinó del poder basat en la tradició cristiana, que parla una llengua i que té uns costums culturals que són aquí "des de sempre". Segons aquest mirador, es fa difícil posar en el mateix nivell la llengua xinesa i la catalana, la festa nacional de l'Equador i el nostre Onze de Setembre, els Nadals i els

ramadans. Vist el món des de la diversitat, els arguments de la igualtat topen amb aquest mur de la tradició. El que necessitem debatre és si la diversitat pot formar part de la nostra tradició, o si diversitat i tradició estan condemnades al divorci.

Aquesta ideologia de la tradició és complexa. Hi entren molts valors, i contradictoris, de llibertat i d'igualtat de gènere, per exemple, que tampoc no estan plenament resolts dins la tradició cristiana, valors d'ús públic de la llengua i determinats costums i celebracions nacionals. Una reafirmació de la tradició ha estat un argument d'autoritat per excloure de l'espai públic els toros, per exemple. Com resolem aquest vincle pensant en els nostres nous perfils de ciutadania atesa la immigració? El debat és decisiu per anar construint aquesta cultura pública comuna.●

R. ZAPATA-BARRERO, *professor dept. de Ciències Polítiques i Socials (UPF) i director del GRITIM-UPF*